

ראשית הסיפור: אדם פרטי שהיה לו רעיון הרפתקני בא לעדן ומוצא אניה איטלקית ורכיחובל המוכן להסתכן...

נפרץ המצור על אילת!

כשהודיעו שהאניה באה, איש לא האמין. האניה הגיעה, וחוף מתושבי החוף לא הקביל אותה איש. אבל השמחה היתה עצומה. החברה השתגעו. שררה אורה של נצחון גדול.

הנסיעה
 וזה ספור המסע של "לוצייה" (כיום "אופיר"), מעדן לאילת, מפי אחד מאנשי הצוות:
 (המשך בעמוד 4)

מאת שליחנו המיוחד, **בנו רותנברג**

נמל ההפלגה
 ישבתי במלון קרסנט בעדן. ליד הבאר יושב בחור חבוש כובע טרופי לבן ופניו כפני רוסי, מקומטים כשדה שזה עתה נחרש. לידו יושב אחד נמוך, לבוש לבן וחבוש מין כיפת ימאים. הם שוחחו באנגלית של נמלי אפריקה המזרחית. ופתאום אומר הרוסי: "ימח שמך!" אני פרצתי בצחוק, והוא פנה אלי, בעברית. כך הכרתי את מילמן.

מילמן לא ספר לי דבר על האניה ועל התכניות. אולם בנמל ראיתי עריי מה גדולה של ארגונים וחבילות שעליהם התנוססו כתבות עבריות בנוסח תימן. האניה שהטעינה את הארגונים היתה לוצייה, השייכת לקפיטן האיטלקי ציאסו, והיא היתה רשומה לנסיעה דרך הסואץ. לא היה כל כך קשה לגלות את המשימה האמתית של האניה. עלתה על האניה, והתידדתי עם הצוות, שהם ערבים וכושים מאריטריאה וחבשי.

כשנתפסה אילת בידי צה"ל, כבר אז עלה בדעתי של נוח מילמן, בן 43, נשוי ואב לילד, הרעיון לפתוח את דרי כי הים לאפריקה המזרחית. מילמן סייר בשנת 1946-7 בנמלי אפריקה המזרחית

מנהל רשות הנגב ציוויק גישה מעשית איפשרה רעיון מהפכני.

וראה את האפשרויות העצומות למסחר עם ארצות אלה. הוא קבל את הרשיון הראשון לפי ריקת סחורות בנמל אילת. היה רק מכשול קטן: לא היתה אניה, לא היו סחורות להטעין עליה, לא היה כסף לקניית סחורות. ולא היה נמל באילת. מילמן לא מצא לקוחות לנמל שלו. לבסוף מצא את הגוינסט. בעדן היו מונחים 500 טון חפצי עולים ותשמישי קדושה, ואין דרך להובילם ארצה. מילמן סס לעדן, ובו ביום מצא לו אניה עם רכיחובל מתאים.

שלושה המתכננים את קריעת ים סוף — על סיפון לוצייה בעדן מעבדים רכיחובל ציאסו (שמאל), היוזם מר מילמן (מרכז) ונציג הסוכנות, מר שמידט, את פרטי המסע הראשון לאילת הישראלית מאז 3000 שנה.

